

samme Art af Modtagelighed, var lige ømfindtlige overfor visse Indtryk, lige upaavirkelige overfor andre. — Beundrer De ikke min Logik? — — Men Arten og Graden af vore Nervers Modtagelighed,“ vedblev hun, da Emanuel stadig intet svarede, „er Resultatet af vor Opdragelse, af vor Omgang, vor Beskæftigelse, vor Læsning . . . ja ikke alene af vor egen men af vore Forældres, vore Bedsteforældres og alle vore Forfædres op i mange Led, ikke sandt? De vil nu forstaa — —“

„Fortræffeligt!“ afbrød Emanuel hende, idet han med et stort Smil løftede Hovedet. „Jeg forstaa nu, at Betingelsen for, at et Menneske skal blive fuldkomment lykkeligt med et andet, er den, at dette andet Menneske er ham lig paa alle Punkter; det vil sige, at det maa have haft samme Opdragelse og samme Omgang, og desuden helst samme Fader, samme Moder, samme Søskende og samme Forfædre op i mange Led . . . med andre Ord, at det maa være ham selv! Ja, deri har De Ret, Frøken Tønnesen! Selvkærligheden, Egoismen, det er sikkert efter den moderne „konservative“ Livsanskuelse den eneste varige og paa-lidelige Kærlighed. Det mener ogsaa jeg!“

Frøken Ragnhild trak misfornøjet sine Bryn sammen og tav.

„Men tillad nu ogsaa mig at filosofere en Gang,“ vedblev Emanuel med stigende Liv. „De vil vistnok ogsaa fra Deres Standpunkt indrømme, at Menneskets højeste Opgave — og samtidig dets største Glæde og dybeste Lykke — bestaar i Selvudvikling. Har jeg ikke Ret?“

„Nu ja!“

„Men af hvis Venskab og — for ikke at bruge et saa gammel-dags svulstigt Ord som Kærlighed — af hvis Fortrolighed kan man vel vente at høste det rigeste Udbytte for sin aandelige Vækst? Mon af den, der ser, føler, tænker og handler ganske som jeg selv? Mon ikke snarere af den, hvis Syn kan aabne mig Udsigter, jeg ikke før har anet; som med et for mig nyt Tanke- og Følelsesliv, en fra min grundforskellig Opdragelse kan berige min Viden, udvide Grænserne til alle Sider og ligesom fordoble Verden for mig? Jeg tror det — ja, jeg veed det. Jeg taler her af dyrebar Erfaring.“